

KK
Aug 31
XIV-867

HUNGARY

BORDER ZONES
Escapees

/0400/
/0406/

YOUNG COUPLE ESCAPE UNDER A HAIL OF BULLETS

SOURCE GRAZ: An engaged couple describe their escape to the West in a truck under a hail of bullets.

DATE OF OBSERVATION: August 1 1956.

ENGLISH SUMMARY: This young couple determined to emigrate to the United States, as they could not even begin to earn enough to set up a family at home. A favorable opportunity came one day when the man had to transport freight to a village located on the frontier. The girl accompanied him in the truck under the pretext of visiting a cinema. Three minutes before reaching the frontier they were held up by an AVH guard. However, as they both had a frontier zonal pass this was no obstacle to their plan. Concealed from sight by the benevolent cloud of dust of a truck coming from the opposite direction, they were able to cross the ditches on the border and arrive on the Austrian side of the line as they descended from the truck they fell under a hailstorm of bullets. Four to five soldiers armed with rifles and machine guns were pursuing them. But eventually they were able to shake off their pursuers by reaching a wood pile behind which an Austrian customs official smilingly received them. There was some delay in granting them asylum because the Hungarian authorities demanded their extradition on the ground they had committed murder. But the Austrian officials refused to be deceived and after 18 days of investigation set the refugees free.

X X X

Tavaly egy BADACSONYI üzemi kiránduláson ismerkedtek meg, szerelem lett belőle, tervezgették a fészekrakást, amely teljesen kilátástalannak látszott, mert kettőjüknek nem volt annyi keresete, hogy családot alapithassanak. Ezért a leány szülei is ellenozték a házasságot, nem akarták, hogy a gondok miatt elpusztuljon a megértés, a szeretet. Mindketten egy cégnél dolgoztak, a KAPOSVÁR-i Mélyfúró Vállalat

PÁPA-i kirendeltségénél. Karcsi mint gépkocsivezető havi 884.- forint alap fizetéssel, ami a prémiummal együtt sem tett ki többet, mint 1000-1100 forintot, pedig majdnem mindig uton volt, havi 400-450 munkaórāja volt. Természetesen az örökös uton levés többbe került, mintha mindig otthon étkezne. Zsuzsa mint pénztáros és a nagy leépítések után mint diszpécser havi 980.- forintot és 40.- forint "Mankópénzt" keresett. 40.000-50.000 forintos kasszája volt és úgy "pendlizett" a két hivatal között. Számolgatták, tervezgették, de nem akart semmi okos dolog kijönni belőle. Kapóra jött, hogy Karcsi unokabátyja, aki már rég BRUNSWICK-ban az USA-ban van, írta, hogy jöjjenek ki. Ekkor alhatározták, hogy ha egy kedvező alkalom adódik, azonnal nyugatra jönnek. Egy héttel ezelőtt Karcsit beosztották, hogy a FELSŐCSATÁR-i furás anyagát fuvarozza. Mindkettőjüknek volt határsávigazolványa, amely augusztus 31.-én lejár. Megbeszélték, hogy most az első kedvező alkalmat kihasználják. Az idő sürgetett, mert a furás kész volt és az anyagot SOPRON-ba kell szállítani, aztán várhatnak soká, amíg még egyszer ennyire a határ mellett lesz kutifurás.

Az utolsó rendez-vous PÁPA-n.

Karcsi kint volt FELSŐCSATÁR-on, amikor az egyik gépkocsinak vízvezetékcsöveket kellett beszállítani PÁPA-ra. Azonnal önként vállalkozott, amit a többi gépkocsi vezető szívesen engedett át. Azonnal felkereste az irodában Zsuzsát, akivel megbeszélték, hogy öt órákor találkoznak, addig mindent el kell intézni. "Soha még olyan gyorsan nem csináltam pénztárzárást", mondja Zsuzsa. "Nem akartam, hogy azt mondják, hogy rendetlenül hagytam el a munkahelyemet. Négy órákor hazamentem, egy szatyorba összezsomagoltam egy váltás fehérneműt és szüleimnek azt mondtam, hogy moziba megyek." Közben Karcsi egy aktatáskába csomagolt hasonlóan egy pár darabot és sietett az utolsó PÁPA-i rendez-vousjukra Zsuzsához, aki lakásától a harmadik utcában már izgatottan várta. Azonnal beszálltak a teherkocsiba és elindultak SZOMBATHELY felé. Ott megálltak, mert két FELSŐCSATÁR-on dolgozó munkás 300-300 forint előlegét át akarták adni a furómester feleségének, mert nem akartak FELSŐCSATÁR-ra bemenni időt veszíteni. Nyolc óráig át akarták lépni a határt, mert tudták, hogy akkor már keresni fogják a szigorú szülők őket. Elindultak délnyugati irányban és nemsokára elérte őket az AVH-s ellenőrzés. Mindkettőnek meg voltak a határsáv papirjai, így még el is viccelgettek az AVH-sal. Zsuzsa kereste a töltőtollát, bemászatták az autó alá az AVH-st, aztán jót nevettek, amikor az a töltőtollat az autóban megtalálta. Így aztán nem is gyanakodott, mert kinek van kedve még ilyen tréfát csinálni a veszélyes határátlépés előtt.

Még osztrák földön is üldözik a kopók.

Nemsokára azonban elment a kedvük a nevetéstől, mert atóan a kanyarban, amely közvetlenül a határ közelében van, szembe velük egy teherautó jött. "A Karcsi olyan csunyát mondott" mondja a leány. Ekkor lelassított és izgult, hogy a másik nehogy ismerős legyen és megálljon. A másik autó jótékony porfelhőt hagyva maga mögött, elrobogott mellettük.

Keresztülmentek az utszéli árkon és az attól három méterre levő puha nyomsávon, amely egy kicsit megfogta a kocsi, de ment; azután még egy két árok és szabad földön érezték magukat. "Mikor kinyitottuk az ajtót, eldörrentek az első lövések. Lefeküdtünk az ülésre, de aztán, mivel az autó jó célpont, fogtuk a táskákat és kiszálltunk, még az ajtókat is becsuktuk, hogy ne mondják ránk, hogy hanyagok voltunk. Akkor heves géppisztoly és karabély tűzben haladtunk előre. Én mindig figyeltem hátra, amikor láttam, hogy a határőrök futnak, mi is futottunk, amikor célzásra emelte a puskáját, Feküdjönt vezényeltem Zsuzsinak, amit ő hiven teljesített. Csak úgy porzott körülöttünk a föld, a becsapó golyóktól. Amikor a határőrök megint futni kezdtek felénk, mi is futottunk. Egyszer elestem, a Karcsi megijedt, mire nevetve mondtam, hogy a szatyor miatt estem el, ő elvette tőlem és úgy futott tovább az én szatyorommal és az ő "cuccával." Rohantunk a nagy árokig, ahol egy bokros rész és több farakás volt, hogy ott fedezzük magunkat a golyóktól." "Még most is rossz rá gondolni, hogy egy egész örökkévalóságnak tűnt fel, pedig aztán megállapítottuk, hogy csak száz métert szaladtunk."

A farakás mögül előbujt egy osztrák vámőr, aki egy fiatal fiúval együtt figyelte a történeteket és nevetve, hangos "Servus"-sal üdvözölte a menekülőket akik egy kicsit kifújták magukat, majd elindultak a faluba. Ott egy malmos, aki tudott magyarul, borral kínálta őket "ami jobban esett, mint a badacsonyi volt amikor megismerkedtünk, pedig az is jól esett!" Azután a vámőr leállított egy autóbust, beültette őket, ő maga motorkerékpárral előrement, DEUTSCHSCHÜTZEN-nél megvárta őket és elvitte a vámőr laktanyába. Ott a főtiszt és felesége nagyon kedvesen fogadták őket, kávét, vaját hoztak, de nem fogadták el, mert szégyenlősek. Még a szomszédok is jöttek, ki szalonnával, ki kávéval-buktával, mert hamar elterjedt a híre csodás menekülésüknek.

Rablógyilkossággal vádolva kiadatásukat kéri.

OBERWARTH-ba kerültek, ahol azonnal leadták a náluk levő

/more/

idegen pénzt, 600 forintot. Egy pillanatig gondolkoztak, hiszen a fizetést Karcsi ott hagyta, de inkább ne legyen pénzük, nehogy emiatt kellemetlenségük legyen. Ekkor kezdődött a kálváriájuk. A magyar hatóságok avval az ürüggyel, hogy rablógyilkosság miatt szöktek, kiadatásukat kérték, de az osztrák hatóságok nem ültek fel nekik és ha jó későn is, /18 nap mulva/ de szabadon engedte őket.

A teherautót még másnap egy ÁVH-s tiszt visszavezette magyar területre.

OEERWARTH-ból a menekültek GRAZ-ba mentek, ahol az NCWC-nél jelentkeztek, hogy ki akarnak vándorolni BRUNSWICK-i rokonukhoz. Ott azt mondták nekik, hogy az USA-ba most nincs kivándorlás, legjobb ha Kanadába mennek. Kisírt szemekkel mondta Zsuzsa amikor eljöttek az NCWC-től: "Ma nagyon el voltunk keseredve, bár tudtuk, hogy kezdeti nehézségekkel fogunk találkozni, de arra nem számítottunk, hogy meg nem értésre. Egyedül a SZER-nél kapunk igazán jó magyaros fogadtatást, megértést, tanácsot, segítséget és az jó érzés az idegen környezetben."

End.